

της, κόκκινο δ' ἐπανοφωράκι ἀνεδείκνυνεν περισσότερον ἀκόμη κομψὴν τὴν προτομήν της. Προτομήν διὰ τὴν παράστασιν τῆς ὁποίας τὰ πινέλα θὰ ἐξήυτελλίζοντο ἐμπρὸς εἰς τὸ πρωτότυπον.

Ἐξω, ἄνεμος ἐφυσούσε σφοδρὸς, κατάψυχρος. Οἱ περιπατοῦνται ἀραιοί, τρέχοντες, ῥιγοῦντες.

Ἀφ' ἧς ραγίζεται ἡ ἀδιαφορία της. Μορφή συμπαθὴς, γνωστὴ ἐμφανίζεται, μορφή ἡ ὁποία ἕνα βράδυ τὴν ἔκαμε νὰ προσηλώσῃ ἐπάνω της μὲ ἀκαταγώνιστον δύναμιν τὰ μάτια της. Εἶνε ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πολλὰν εἶχε περιβάλλει διὰ τοῦ βλέμματός.

Ἡ ἀνησυχία της προδίδεται καὶ ἐκεῖνος ἐννοῶν τὸ ἐνδιαφέρον της αὐξάνον κάθεται κάτω εἰς τὸν δρόμον, δερόμενος ἀπὸ τὸν κνινώδη ἄνεμον, κατακόκκινος ἀπὸ τὸ ψῦχος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνέκτανον νὰ μετριάσῃ τὸ ἄφθονον ἄλλως τε πῦρ... τῆς καρδίας. Καὶ ἀλληλοκυττάζονται, ὅτε χεῖρ βαρεῖα τὸν ἀποσπᾷ τῆς θέσεώς του.

— Τὴν γυναῖκα αὐτῆς, κύριος, τὴν ἀγαπᾷ καὶ δὲν σοῦ ἐπιτρέπω . . .

Ἡ θέσις τοῦ ἀτυχοῦς νέου συρομένου ὑπὸ τοῦ ἐπιδρομέως κουτσαβάκη, ἦτο δεινὴ! Ἐνώπιον ἐκείνης νὰ ἐξευτελίζεται ἔτσι, νὰ διασύρεται, ὦ! ἦτο φρικτόν. Δὲν εἶχε τὴν δύναμιν οὔτε ν' ἀπολογηθῇ.

— Ἀκόμα κάθου: βρέ: Αὐτὴν καὶ πάνω . . .

Καὶ τὴν δεικνύει ὁ ἀδυσώπητος ἀντεραστὴς καὶ στρέφει τὸ βλέμμα πρὸς τὸ παράθυρον. Ἀλλὰ ποῖα ἀπογοήτευσις! Ἡ χεῖρ τοῦ κουτσαβάκη πίπτει ἀπὸ

τὸ σακάκι τοῦ πρώτου ἐραστοῦ· καταδιβάλλει ὡς ἐπιπλησόμενον παιδίον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἐν βῆμα.

Μεγαλειτέραν ἐκπλήξιν αἰσθάνεται καὶ ὁ προσβληθείς. Ἄναυδοι καὶ οἱ δύο.

Τὴν σκηνὴν τέλος λύει ὁ δεύτερος.

— Μὲ τὸ μπαρδόν, Κύριος· δὲν εἶνε αὐτὴ! Ἐπῆρα τὴν μάνα γιὰ τὴν κόρη. Μὲ τὸ μπαρδόν . . .

Ἐν τούτοις, ὁ ἀρεμάνιος κουτσαβάκης τὸ κόβει μὲ τρόπο λάσπη, γλυστρῶν ἐπάνω εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρόμου, ἐνῶ ὁ ἄλλος, κατακόκκινος ὄχι πλέον ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἀλλὰ ἀπὸ στενοχωρίαν, φεύγει εὐρίσκων πολὺ εὐθηνὸν τὸ ἀντίτιμον τοῦ παθήματος του, ἀντίτιμον τὸ ὁποῖον ἀντιπροσώπευσε ἐν πενιχρὸν pardon καὶ αὐτό, καταχευορρηγμένον.

Ὁ ἄνεμος συρρίζει ἀκόμη, ἡ ἀκτίς ὅμως τοῦ ἡλίου ἔδωσε πλέον· εἰς τὸ σκότος ὅπερ βραδέως, κατήργητο ἐπὶ τῆς πόλεως ἐγάθη ἐκεῖνος, κατάκαρδα λυπημένος καὶ εἰσηλθὼν εἰς ἕν ποτοπωλεῖον διὰ νὰ πνίξῃ εἰς τὸ οἰνόπνευμα τὴν ὀργὴν του καὶ τὴν θλίψιν, ἐνῶ ἐκείνη, οἶμοι! τὸν διέγραψε ὀριστικῶς πλέον ἀπὸ τὰ κατὰστιχά της.

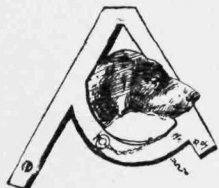
Τὴν ἐπομένην ἔπεμψεν ἐκείνη ἐρωτικὸν γράμμα εἰς ἕνα ἄλλον, πρῶτον ἐξάδελφον τοῦ πρώτου καὶ νῦν πρῶτον φίλου της.

Θ. Ἀνδρέου

Τὸ αἶνιγμα τοῦ διδασκάλου. — Ἡ μεγαλειτέρα δύναμις. — Ἡ μαγικὴ ράβδος. — Γυνὴ ξανδρωθεῖσα. — Ὁ μύθιος. — Κατὰρὰ μαλλιά, στριμμένο μουντάκι, ἀρπάγη καὶ δίκτυ. — Οἰμωγαὶ θανάτου. — Οἱ κλίβανοι τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος. — Ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα.

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΚΟΜΗ ἐνθυμοῦμαι τὸν γηραιὸν διδασκάλον μας ὅστις μὲ ὑπομονὴν εὐαγγελικωτάτην ἐζητεῖ ἀπὸ τὰ μικρά μας κρανία τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος: «Ποία εἶνε ἡ μεγαλειτέρα δύναμις». Καὶ ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ἀνεγνώριζομεν ὡς τοιαύτην τὴν ράβδον ἡ ὁποία ἐπιπτε βροχηδὸν εἰς τὴν ράχιν μας, ἐσιωπώμεν, ἐνῶ αὐτὸς μὴ γνωρίζων περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς, ἔλεγε: «Δὲν σᾶς κόβει, δὲν σᾶς κόβει!» Αἰ' ἡμᾶς τοὺς τότε Οἰδιποδας, ζυμεῖν ἀνεξιχνίαστος ἀκόμη τοῦ σοφοῦ διδασκάλου ἡ ἰδέα περὶ τῆς μεγαλειτέρας δυνάμεως. Τώρα ὅμως, ὅτε εἰς τὸ σχολεῖον

τοῦ κόσμου ἐδιδάχθη τὰ πραγματικὰ γράμματα, πολλὰκις ἀνεμνήσθη τοῦ αἰνίγματος τοῦ διδασκάλου μου καὶ χωρὶς τὰ παραλλίσω τώρα τὸ κεφάλι μου — τὸ ὁποῖον ἄλλως τε ἦδη ἔχει καὶ κάποιες ἀξιώσεις — κατόρθωσα νὰ συμπεριλάβω ὅλην τὴν τεραστίαν αὐτὴν δύναμιν εἰς μίαν λέξιν. Καὶ ἡ λέξις αὕτη εἶνε ἡ Πρόδοσις.

Δὲν ἠξέρω πῶς τὴν ἀντιλαμβάνονται οἱ πολλοὶ τὴν δύναμιν αὐτὴν. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἂν τὴν χαρακτηρίσῃ τις ὡς γυναικα μὲ ἀνδρικά χαρίσματα, δὲν θὰ ἀστοχῇ.

Τῆς προόδου αὐτῆς ἀνεμνήσθη ἐσχάτως ὅταν ἀνέγνωσα ἕνα πολὺ φιλανθρωπικὸν τρόπον πνευμοῦ τῶν σκύλων, τῶν τοσοῦτον ἐπιεικῶν κατὰ τὰ καύματα, τῶν ἀδεσπότων καὶ ἀσθμαίνοντων κυνῶν, οἵτινες ἀλλοτε ὑπήγοντο εἰς τὴν ἀπάνθρωπον δικαιοδοσίαν τοῦ μπόγια. Τὸ βασιλεῖον τοῦ μπόγια αὐτοῦ ἐκλήρισθη ἐκ βαθέων ἅμα τῇ εἰσόδῳ τοῦ Κ' αἰῶνος, εἰσηλθε δὲ καὶ τὸ ρυπαρὸν αὐτὸ κατασκευάσμα τῆς πολιτείας εἰς τὰς δέλτους τῆς ἐθνογραφίας, ὡς ἀνάμνησις παρελθόντος. Καὶ ἀξίζει

Φ. ΑΡΙΣΤΕΥΣ

Ὁ μπόγιας

τὸν κόπον τὰ γραφῇ εἰς ἐπικήδειος εἰς τὸν ἐκλιπόντα τύπον τῶν Ἀθηναίων δρόμων, ὁ ὁποῖος τοσοῦτους συναγεμῶνους ἀγριοπαίδων προεκάλει καὶ τόσας κυνικὰς οἰμωγὰς καὶ ἀναστατώσεις τῆς γειτονιάς.

Μοῦ φαίνεται ὅτι βλέπω ἀκόμη τὸν μπόγια προπορευόμενον τοῦ κάρρου, γυμνόποδα, μὲ ἐνδύματα ἀλήτων, ἀσκεπη, μὲ κατσαρὰ μαλλιά, μὲ στριμμένον ἀρειμαρίως μοσιτάκι, μὲ ἐν ἀποσιγαροῦ εἰς τὸ δεξιὸν αὐτοῦ, μὲ τὴν ἐσχωριασμένην σιδηρὰν ἀρπάγην εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ ἓνα δίκτυ εἰς τὸν δεξιὸν ὦμον. Τὸν βλέπω τὰ τὸ ρίπτῃ ἐπάνω εἰς τὸ ἀμέριμον σκυλί καὶ τὰ σπεύδῃ, συγχρὰ χωλαίνων, καὶ τὰ συλλαμβάνῃ μὲ τὴν ἀρπάγην ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸ δόσμοιρον, καὶ μὲ ὅλην τὴν κουτσαδα κικὴν δύνανται τὸ πιεῖν καὶ τὰ τὸ σέρνει διὰ τὰ τὸ ὁδηγήσῃ μέχρι τοῦ κάρρου, τὸ ὁποῖον συνρόμενον ἀπὸ ἓνα πενταλέον Δορκιχωτὶχὸν ἔπινον μόλις προεχώρει, τρίζον ἀπαισίως... Καὶ διέσχιζε ὅλην τὴν γειτονίαν καὶ ἐσταμάτα τοὺς διαβάτας ἢ οἰμωγὴ τοῦ εἰς θάνατον ἀγρίως συρομένου ζῶον καὶ ὅλοι ἀπαθῶς ἐβλεπαν τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος εἰσήγετο εἰς τὸν σιδηρόφρακτον κλωδόν, προβάλλανον θαρά-
τον.

Φ. ΑΡΙΣΤΕΥΣ

Μπουλντόξ

Τώρα τὸ θέαμα αὐτὸ σχεδὸν ἐλείφεν. Ἡ πολιτεία ἐπέκρινεν εἰς τὴν πρόδοον, ἥτις μαζὴ μὲ τὰ ἄλλα καλ', ἀριθμεῖ εἰς τὰς τάξεις τῆς καὶ τὴν γυμναστικῆς. Οἱ ἀσφυκτικοὶ κλιβαροὶ δίδουν εἰς τὰ δυστυχισμένα σκυλιὰ ἓνα ὥραϊον θάνατον, ἥσυχον, ἀνώδυρον, ἐξηγητισμένον. Καὶ βέβαια πάντοτε θάνατος εἶνε αὐτός. Ἀλλὰ εἶνε κάποια παρηγορία ὅταν τὸ κακὸν ἔρχεται μὲ θωπείαν καὶ οὐχὶ μὲ προσηλακισμοὺς. Καὶ αὐτὴν τὴν πρόδοον μὲ ὅλην τὴν ζωότητά τωρ αἰσθάνονται καὶ τὰ σκυλιὰ, ὅπως αἰσθάνονται μίαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὴν πρόδοον τῆς ἀνθρωπότητος. ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι ὑπὸ τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν ὁποίαν ἐσχλήρυναν οἱ βιωτικοὶ ἀγῶνες, αἰσθάνονται ἀκόμη μόρια ἀγάπης καὶ πολιτισμοῦ.

Καὶ διὰ τὰ ἐπαρ-
έλθω εἰς τὸν γηραιὸν διδάσκαλόν μου. θὰ τελειώσω τὰς προχείρους αὐτὰς σκέψεις μου μὲ μίαν παρατήρησιν. Ὅτι ἡ Πρόδοος δὲν περιορίσθη εἰς τὰ ζῶα. Καὶ εἰς τὸν διδασκαλικὸν κλάδον εἰσεχώρησεν, ἀφοῦ καὶ ἡ γάβδος, μαζὴ μὲ τὸν μπόγια, ἔλαβε τὴν πρὸς τὸ ἔθρονον μόνον ἀγρονα, παραγραφείσα ἐκτὸς βιβλίου τῆς ρέας διδασκαλικῆς μεθόδου.